

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 29 maja 2017 roku w sprawie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w Ł. przeciwko Z. K. o zapłatę kwoty 17269,50 zł, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi zasądził od Z. K. na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w Ł. kwotę 15.280,05 zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych od dnia 2 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 2.390 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt 1.) oraz oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt 2.). W pkt 3. Sąd nakazał przyznać i wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądowi Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi na rzecz adwokata T. W. – Kancelaria Adwokacka w Ł. kwotę 2.952 zł tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu, które nie zostały uiszczone.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany zaskarżając go w części, tj. w zakresie pkt 1. zasądzonego od Z. K. na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej (...) kwotę 15 280,05 zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych od dnia 2 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty oraz 2 390 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu I instancji z treścią zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, poprzez nieuzasadnione pominięcie podniesionego przez pełnomocnika pozwanego zarzutu nieudowodnienia wysokości roszczenia, z uwagi m.in. na sprzeczność w dokumentach załączonych przez stronę powodową do pozwu i w dalszych pismach procesowych oraz okoliczność, iż w okresie dochodzonym pozwem powód dokonywał szeregu przebiegowań na koncie pozwanego, które nie zostały w ogóle wzięte przez Sąd I instancji pod uwagę, mimo iż wpływają na wysokość ewentualnego zadłużenia pozwanego, a w konsekwencji na wysokość ewentualnego roszczenia powoda;
2. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu I instancji z treścią zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że „odjęcia od kont pozwanego (np. – 11 663,92 zł)” są prawidłowe „bowiem w ten sposób zostały odjęte z konta pozwanego te należności, które zostały zasądzone w innych sprawach”, w sytuacji gdy w niniejszej sprawie nie zostało w ogóle wykazane, jakie należności zostały „odjęte” i z jakiego tytułu, a brak jest w tym zakresie jakiegokolwiek dowodu, który potwierdzałby prawidłowość przedmiotowych „odjęć”;
3. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodą ocenę przez Sąd I instancji materiału dowodowego, w szczególności dokumentów załączonych przez stronę powodową do pozwu oraz do dalszych pism procesowych, które to dokumenty pozostają ze sobą w sprzeczności i wskazują na inne kwoty zadłużenia pozwanego, co miało z kolei istotny wpływ na nieuzasadnione nieuwzględnienie przez Sąd I Instancji słusznego zarzutu nieudowodnienia przez powoda wysokości roszczenia dochodzonego niniejszym powództwem;
4. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodą ocenę przez Sąd I instancji materiału dowodowego, w szczególności w zakresie oceny dowodów przedstawionych przez stronę powodową w przedmiocie wysokości odsetek dochodzonych przez powoda niniejszym pozwem, w sytuacji gdy strona powodowa nie była w stanie w najmniejszym stopniu wyjaśnić, w jaki sposób wyliczone przez nią zostały przedmiotowe odsetki i jakiego okresu faktycznie dotyczą;
5. naruszenie art. 6 k.c. poprzez nieuzasadnione przerzucenie przez Sąd I instancji na pozwanego ciężaru dowodu, w sytuacji gdy wobec podniesionych przez pozwanego zarzutów to strona powodowa winna wykazać zasadność, a w szczególności wysokość swoich roszczeń, czego w niniejszej sprawie nie zrobiła.

W oparciu o wskazane zarzuty pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych, a także przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanemu urzędu oświadczając, że koszty te nie zostały opłacone w całości ani w żadnej części.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym i z tego względu zgodnie z przepisem art. 505¹³ § 2 k.p.c., jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku tego sądu powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Sytuacja opisana w cytowanym przepisie miała miejsce w rozpoznawanej sprawie, bowiem Sąd Okręgowy, po dokonaniu analizy stanu faktycznego sprawy, przyjmuje za własne ustalenia Sądu I instancji stanowiące podstawę faktyczną rozstrzygnięcia przyjętego w zaskarżonym wyroku.

Żaden z podniesionych w apelacji zarzutów zarówno naruszenia norm prawa procesowego jak i materialnego nie okazał się trafny.

Nie sposób podzielić argumentacji przywiedzionej dla uzasadnienia obrazy przepisu art. 233 § 1 k.p.c., która sprowadza się w istocie do podważania dokonanej przez Sąd pierwszej instancji oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego poprzez przedstawienie alternatywnego stanu faktycznego, korzystnego dla skarżącego. Taki zabieg nie może doprowadzić do wzruszenia zaskarżonego orzeczenia, przede wszystkim dlatego, że apelujący nie wskazuje, jakich to konkretnie uchybień dopuścił się Sąd I instancji w toku przeprowadzanego rozumowania, które naruszałaby zasady logiki czy też przeczyły wskazanym doświadczeniom życiowym.

W żadnym razie nie może odnieść skutku również zarzut sprzeczności ustaleń Sądu I Instancji z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego. Sprzeczność taka zachodzi bowiem wówczas, gdy istnieje dysharmonia pomiędzy treścią zebranego materiału, a wnioskami, do jakich dochodzi sąd na podstawie tego materiału. Sprzeczność taka jest zaś wynikiem uchybień w zakresie oceny dowodów stanowiących konsekwencję naruszenia zasad oceny dowodów zakreślonych przepisem art. 233 § 1 k.p.c., takich zaś uchybień apelujący nie wykazał. Apelujący zarzuca sprzeczność poczynionych ustaleń

i wyprowadzonych przez Sąd I Instancji wniosków ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Niemniej jednak sprzeczności tej nie wykazuje. Samo zaś twierdzenie, iż zachodzi sprzeczność w dokumentach załączonych przez stronę powodową do pozwu

i dalszych pismach procesowych, bez przytoczenia argumentów oraz dowodów w tym zakresie nie może służyć wykazaniu sprzeczności w materiale dowodowym oraz błędów w jego ocenie.

Wbrew twierdzeniu strony apelującej, Sąd Rejonowy w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy, w szczególności w oparciu o dowody z dokumentów w postaci zestawienia zadłużenia pozwanego trafnie uznał, że pozwany notoryjnie nie uiszcza żadnych należności na rzecz powódki za wyjątkiem drobnych wpłat, które zostały wykazane w dokumentach i uwzględnione przy obliczeniu zadłużenia pozwanego. Prawidłowe było również uznanie przez Sąd I instancji, że za okres objęty pozwem – za wyjątkiem należności przedawnionych - zaległość pozwanego wyniosła wraz z odsetkami 15.280.05 zł. Pozwany nie udowodnił zaś, by dokonywał wpłat za okres objęty pozwem. Nie przedstawił żadnych dowodów wpłat, tj. innych, niż wynikające z przedstawionego przez stronę powodową zestawienia należności. Tym samym nie sprostął ciężarowi dowodu, który na nim spoczywał. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż pozwany zakwestionował wysokość dochodzonego roszczenia, nie zgadzając się z wysokością żądanych należności. W konsekwencji fakty te stały się okolicznością sporną i wymagały udowodnienia przez zgłaszającego przedmiotowe zarzuty pozwanego, których ten, jak wskazuje materiał dowodowy przedmiotowej sprawy nie zdołał wykazać, co przesądza o bezzasadności zarzutu naruszenia art. 6 k.c. Słusznie wskazał przy tym Sąd Rejonowy, iż nie ma racji strona pozwana podnosząc, że dowodem nieprawidłowości w prowadzeniu księgowości jest niezrozumiałe odjęcia z konta pozwanego. Zgodnie bowiem z zasadami księgowości zostały w ten sposób odjęte z konta pozwanego te należności które zostały zasądzone w innych sprawach. Również wysokość odsetek została przedstawiona w załączonym do pozwu wydruku z programu księgowego powódki. Dokumenty te były miarodajne do rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy i brak było podstaw do ich kwestionowania, w szczególności strona pozwana nie przedstawiła żadnych okoliczności mogących podważyć ich wiarygodność.

Mając na uwadze powyższe w ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy przeprowadził w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe o właściwym kierunku i zakresie, zebrane w jego wyniku dowody poddał prawidłowej ocenie i poczynił na ich podstawie poprawne ustalenia faktyczne. Sąd odwoławczy nie dostrzegł w niniejszym postępowaniu żadnych nieprawidłowości, skutkujących orzeczeniem w kierunku postulowanym w apelacji.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i zasądzono od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, ustaloną na podstawie § 2 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 1. pkt 1. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015.1804 z późn. zm.).

Zważywszy, że w toku postępowania drugoinstancyjnego pozwany korzystał z przyznanej z urzędu pomocy (...), Sąd Okręgowy na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (j.t. Dz.U. z 2015.615) przyznał i nakazał wypłacić na rzecz ustanowionego z urzędu pełnomocnika ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi kwotę 1.476 zł, obejmującą podatek VAT w wysokości 23% - § 4 ust. 3 oraz § 8 pkt. 5 w zw. z §16 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016.1714).